

Anni Rose

Recept
na
pana
Dokonalého

špetka touhy a hrst odhodlání

Recept na pana Dokonalého

Copyright © 2021 Anni Rose

Published in Great Britain by Choc Lit Limited as Recipe for Mr Perfect

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Drewsová, 2024

Cover © Adéla Korbělářová, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4653-8 (pdf)

Recept
na
pana
Dokonalého

Anni Rose

přeložila Kateřina Drewsová

*Pro Beryl, která mě naučila netrpět pitomce.
A pro Elvise, který to nedělal nikdy.*

Poděkování

Pravděpodobně se budu opakovat, ale jsem nesmírně vděčná spisovatelským skupinám a všem, kdo mi pomohli, podpořili mě v psaní *Receptu na pana Dokonalého* i v psaní obecně. Je to příliš velká skupina lidí, abych mohla všem poděkovat jednotlivě, ale rozhodně musím jmenovat tým „Rose“ – Keitha, Jane, Sarah, Xenii, Hilary, Pauline a Mandy – bez vás bych se tak daleko nikdy nedostala. Děkuji vám všem za šálky čaje, koláče, připomínky, doporučení a za vaši báječnou schopnost vždy mi vyvolat úsměv na rtech a přimět mě, abych pokračovala v psaní. A samozřejmě musím zmínit své dva věrné společníky, Briana a Rockyho, kteří mě poslouchají, obvykle zcela potichu, jak to všechno donekonečna předcítám. Byl to opravdu úžasný rok. Musím se vždycky znovu štipnout a ujistit se, že nespím, že jsem opravdu vydávaná spisovatelka. Ráda bych poděkovala týmu Choc Lit a Ruby Fiction a samozřejmě čtenářkám Tasting Panel, které vybraly původní rukopis a umožnily tak jeho vydání; jsou to: Margaret Marshallová, Liana Vera Saezová, Jenny Mitchellová, Ruth Nägeleová, Bee Masterová, Jill Leonardová, Amy Nordonová, Julie Lillyová, Lorna Bakerová, Gillian Hilllová, Jo Osborneová, Gill Leiversová a Sharon Walshová. Děkuji také své milé redaktorce za všechno a za to, že spolupráce

byla tak příjemná. Děkuji výtvarnici za další překrásnou obálku. (Mám v úmyslu sladit s ní i tentokrát svůj příští lak na nehty.) Děkuji všem knižním blogerům za krásné recenze a konečně také všem spisovatelkám z Choc Lit a Ruby Fiction, že jste tak laskavé a vstřícné a přijaly jste novou autorku pod svá křídla. Jste ta nejúžasnější skupina lidí, jaké si holka může přát potkat, a doufám, že se již brzy setkáme také osobně.

Kapitola první

Když Neil Jackson dorazil na radnici, napadlo ho, že mu zapomněli říct, že jde o maškarní. *Zase!* No dobře, no, tentokrát se alespoň nepřevlékl za langustu.

Zahnul na cestu, která měla vést k obřadní místnosti, a zpomalil, ale pak uviděl u vchodu skupinu hostů a zastavil se úplně.

Opravdu mají nábojové pásy?

Pomalu se přibližoval.

Asi se mu nad hlavou rozsvítil nápis „Co to sakra je?“, protože nějaké ženě v kostýmku s úřední jmenovkou na klopě se ho zželelo.

„Steampunková svatba,“ vysvětlovala. „Tak trochu fúze. Představte si kombinaci průmyslové revoluce a viktoriánské gotiky,“ dodala, když se jeho pravé obočí připojilo k tomu levému kdesi nahoře na čele.

„Děkuju,“ řekl.

„Vy jste asi přišel na svatbu –“ pohlédla do svého černého zápisníku, „Littleton–Drewová?“

Neil přikývl.

„Za chvíličku vás všechny zavoláme, ale doporučuju, abyste počkali tady, než budeme připravení. V čekárně je dnes ráno plno a dusno.“ Pokývla na skupinu *ozbrojených a nebezpečných*, aby ji následovali dovnitř.

Neil neměl žádné pochybnosti. Na oficiální svatební obřad Rosse a Annette na radnici mělo být pozváno jen pár lidí, ale Neil a Ross nikdy neměli stejnou představu o velikosti, ať už se to týkalo čehokoli.

Pár lidí znamená pro Neila méně než pět, ovšem podle množství lidí, kteří se tísnili kolem budovy radnice, odhadoval, že pro Rosse a Annette to bude nejméně desetkrát tolik.

Poznal tři Rossovy družby z rozlučky se svobodou a usmál se.

A přitom tohle ani není hlavní událost. Více lidí se očekává později v domě Annettina otce, kde si pronajali obrovský zahradní stan. Tam proběhne honosnější obřad s proslovy a s hostinou.

Posledních několik měsíců byl Ross svou svatbou úplně posedlý. Kdykoli Neil zvedl v kanceláři telefon, volala Annette s nějakým vzkazem nebo problémem, který měl Neil zapsat a předat, hned jak se Ross vrátí. Nemělo smysl snažit se jim vysvětlit, že řídí poradenskou firmu, a nikoli svatební salon, oba byli tak zabráni do komplikací se zasedacím pořádkem, že je ani nenapadlo, že by ho mohli obtěžovat.

„Děkuju,“ zopakoval. Tady je aspoň průvan, který ho chrání před upečením, nebo – což by bylo ještě horší – před pocením. Ne že by mohl jít někam daleko, protože cesta za ním se zatím zaplnila lidmi, kteří se tlačili kupředu. Někteří z nich se mu zdáli povědomí.

Všichni byli naštěstí oblečeni střízlivěji než účastníci druhé svatby. Formální vlněný tmavošedý oblek by si nevybral ani na letní pohřeb, dokonce ani kdyby zrovna nepanovala vlna veder, natož na svatbu. Podařilo se jim

vymluvit Anette, aby požadovali po hostech formální oblečení typu „black-tie“. Možná to souviselo s poznámkou, kterou náhodou zaslechla u nich v kanceláři, kdy jeden z jejich zákazníků mluvil o svatbě své dcery a vyjádřil se, že množství peněz, které hosté utratili za vhodné oblečení, se zřejmě negativně odrazilo na velikosti svatebních darů. To je faktor, který podle Neila jistě stojí za zvážení, zvláště v situaci, kdy jste zveřejnili dlouhý a extravagantní seznam přání ve spolupráci s předním obchodním domem.

Byl vděčný za sebemenší zlepšení, nicméně jen do té chvíle, než si v dolní části zlatě embosované pozvánky, kterou dostal, přečetl poznámku zřejmě Anettiným písmem: „Pouze v tmavém obleku.“

Dveře obřadní místnosti se otevřely a hosté z předchozí svatby začali vycházet ven.

„Neile, zlatíčko.“

Neil ztuhl. Jen jediná žena mu říká „zlatíčko“ a Neil z toho není zrovna nadšen. Rossova teta, paní Ogbourne St. Georgeová. Nezná ji moc dobře. Vlastně ji nezná vůbec. Využívá u nich v práci prostor pro návštěvníky, když jde do města. Pokaždé strčí hlavu do dveří a zavolá: „To jsem jen já, Neile, zlatíčko, nevádí to, že ne?“ Potom našpulí pusku, pošle mu vzdušný polibek a odejde dřív, než má Neil šanci říct: „Vadí.“ Musí si s Rossem promluvit. Udělá to hned, jak se vrátí ze svatební cesty.

Nejspíš je někde za ním. Už ji zahlédl, ale stihl se jí vyhnout. Možná když skloní hlavu a nebude vykukovat, najde si na otravování někoho jiného. Od hlavy až po paty byla oblečena do zářivé růžové, celá načepýřená, samý volánek a na hlavě měla stejně frivolní obrovský růžový klobouk s peřím.

Soustředil se tedy na skupinku lidí vynořujících se na druhé straně zídky. Žena v cylindru s připevněnými plaveckými brýlemi si nazdvihovala sukni, jednotlivé vrstvy černých síťovaných spodniček a cosi, co vypadalo jako podvlíkačky, aby ukázala stehno postaršímu muži ve vysokých hnědých kožených botách, který se pokoušel zapálit si cigaretu.

„Neile, zlatíčko.“

Tentokrát zněla ta slova stroze. Bylo to špatně skrývané varování, aby ji neignoroval? Co když to příště zařve naplno? Lidem popraskají ušní bubínky a bude to jen jeho vina. Chodba je naštěstí tak plná, že se k němu nemůže dostat o moc blíž, aniž by převálcovala asi tak deset lidí. Jistě, pokud by se pevně rozhodla, byla by jako bitevní loď v plné výstroji, ač poněkud nezvyklé barvy, a pracovala by se k němu, doufejme, bez příliš velkých ztrát na životech. Otočil se a zamával, ale jeho zrak upoutala elegantní bota a pak noha v černých kalhotách ke kotníkům, která couvala. Zbytek těla následoval. Štíhlá žena s rozčuchanou hřívou kaštanových kudrlin se pomalu přibližovala. Když došla až k němu, Neil si uvědomil, že se dívá hledáčkem fotoaparátu.

Vlasy se jí pohupovaly kolem ramen. Podle toho, jak si s nimi neustále hrála, bylo zřejmé, že s jejich úpravou není úplně spokojená. Ať zastrkovala neposlušnou kaštanovou loknu za ucho, jak chtěla, ve chvíli, kdy se podívala do fotoaparátu, vlasy okamžitě opět vyskočily dopředu. Vypadala zranitelně a zdálo se, že je úplně ztracená. Così na ní způsobovalo, že Neilovi tlouklo srdce jako o závod a že cítil jakousi slabost. To nejsou normální pocity. Něco takového už dlouho necítil.

„Neile, zlatíčko.“ Slova zněla tentokrát hlasitěji a jako by přicházela se závanem teplého vzduchu na jeho tváři. Někdo mu strhl paži dozadu. Otočil se a uviděl, jak ji svírá kostnatá vrásčitá ruka s dlouhými, křiklavě růžovými nehty. „Mám tě,“ zajásala paní Ogbourne St. Georgeová nadšeně.

Kapitola druhá

Paprsky dopoledního slunce si pohrávaly na betonové fasádě a zastíněných oknech redfordské radnice. Další skupina přicházela na obřad, zatímco Jess Willerseyová couvala úzkou chodbou, aby pořídila pěkné záběry nevěsty a ženicha. Darren a Leanne prošli otáčecími dveřmi. Jess jim pokynula, aby šli směrem k ní.

Jedna, dva, tři a pak zvedla ruku, aby je zastavila. Čtyři kroky – a byli pryč ze dveří a od defibrilátoru. Svatebčané se shlukli na schodech kolem nich a zakryli i ceduli s nápisem *Nevstupovat*. Záběr vypadal nadějně.

Strohá šed' budovy tvořila skvělé pozadí pro nevěstiny tmavě purpurové korzetové šaty s černým závojem a ženichovu tartanovou kombinézu s řetězy. Jestli bude ta fotka vypadat po zvětšení na počítači tak dobře jako na displeji jejího fotoaparátu, nebude muset trávit spoustu času úpravami ve photoshopu.

„Mohly by si družičky stoupnout dopředu?“ zavolala.

Kupředu se prodrala armáda šesti dívek různého věku v lesklých modrých šatech a v martenskách. Aby je Jess vměstnala všechny do záběru, udělala krok dozadu a šlápla na cosi měkkého a poddajného. Otrásla se, doufala, že to není nic moc nepříjemného, ale neodvážila se podívat. Je v tomhle ohledu trochu háklivá. Zachovala se

jako profesionálka a zmáčkla spoušť. Ještě pár snímků pro jistotu, protože vždycky někdo zrovna zavře oči nebo udělá nevhodné gesto.

Vtom nějaká žena vykřikla.

Bolestný výkřik, při kterém tuhla krev v žilách. Jess vyskočila, srdce jí bušilo a všichni svatební hosté se otáčeli, aby zjistili, co se stalo.

Jess ztuhla, jako by vrostla do země. Všichni zírali. Na ni. Přitáhla si aparát k hrudi, jako by to byl ochranný štít, ačkoli v ideálním případě by to byl samopal chytře maskovaný jako foťák. Jamesi Bonde, proč jsi něco takového nevymyslel? S objektivem namířeným na skupinu svatebčanů na druhé straně zídky by stačilo zmáčknout spoušť a všechny ty konsternované výrazy by zmizely.

Ve skutečnosti si připadala, jako když jí bylo devět a ve školním představení *Pinocchia* hrála pudla. Ztuhla tenkrát uprostřed jeviště poté, co jakési dítě z hlediště vykřiklo, že v *Pinocchiovi* žádný pudl není. Dospělý, který dítě doprovázel, snad rodič, ale na redfordské základní škole asi spíš sociální pracovník, odpověděl stejně hlasitě, že učitelé vytvořili další role, aby si mohli zahrát i ti, kteří jinak nejsou dost dobří. Jess se namíchla. Nebude jen dost dobrá, bude fantastická! Ukáže jim, jak se hraje pudl!

Opravdu se do té role vžila. Scénář požadoval, aby ležela na koberci a aby se pokaždé, když ji někdo pohladí po hlavě, posadila a usmála. Pak měla napočítat do deseti a opět si lehnout. Nic v té roli neříkala, ale lidé o jejím výkonu mluvili ještě dlouho po představení.

Následujícího roku odmítla roli dveří hostince ve scéně narození Ježíška a jinou roli jí už nikdo nenabídl. No dobrá, herectví není úplně její parketa, ale ona se od té

doby vždycky pokoušela být co nejlepší ve všem, do čeho se pustila, ať už šlo o účetnictví, nebo fotografování. Její vynikající výsledky ve škole vyústily v tituly z obou předmětů. Tohle je její první placené fotografování, ale ona je odhodlána udělat vše pro to, aby Darren a Leanne byli s její prací spokojeni. Až na to, že se právě teď, zaseknutá uprostřed cesty k východu, cítí úplně stejně jako před těmi tříadvaceti lety, jen s tím rozdílem, že tentokrát nemůže začít skákat tesařovi na nohu nebo zvednout svou nohu nad rekvizitou.

Malý prostor před vstupem do obřadní síně byl špatně vyprojektovaný. Prostředkem úzké cesty se táhne metr vysoká zídka oddělující ty, kteří jdou dovnitř, od těch, kteří jdou ven. Vzhledem k tomu, že po obou stranách stojí vysoké budovy, vznikl tam jakýsi větrný tunel.

Na druhé straně zídky poskakovala žena oblečená celá v růžovém. Jess fascinovaně pozorovala povolenou kůži na jejích pažích a záplavy růžového šifonu třepotajícího se všemi směry.

Muž v tmavošedém obleku se pokusil přeskočit zídku. Ambiciózní pokus mu úplně nevyšel, ale on se nezalekl, vytáhl se nahoru, přehodil nohy na druhou stranu a seskočil. Dopadl tam, kde Jess stála na čemsi měkkém.

„Myslím, že je mrtvý,“ řekl.

„Ne.“ Jess mu hleděla do očí, úplně hypnotizovaná.

Do úžasných očí – modrých, ale nebyla to hluboká čistá královská modř Egejského moře. Spíš Lamanšský průliv než řecké ostrovy. Modrá, ne, skoro šedá, možná s několika zelenými flíčky. Jiskřily, a když se usmál, vrásky kolem očí se prohloubily a poukazovaly na skutečnost, že se usmívá často.

Je zatraceně sexy a dívá se na ni. Panebože, zírá na něj? Sklopila zrak a snažila se na něj nedívat. „To mi vůbec neříkejte,“ zamumlala.

V očích jí začaly pálit slzy. V ústech jí vyschlo. Sama se otvírala a zavírala, ale nic z nich nevycházelo. Srdce jí bušilo jako o závod.

„Když zvednete nohu, vyndám ho a odklidím.“

Odvážila se podívat.

„Klobouk,“ vydechla se stejným důrazem, jaký používá Lady Bracknellová, když mluví o módních doplňcích.

Jess Willerseyová, specialista v oboru: zatraceně zjevné záležitosti. Zrudla.

„Jste si jistá? Žádný zašlápnutý zvíře?“ Cizí muž rozhodil ruce v předstíraném děsu. „To je úleva.“

Jess se zachichotala. Nemohla si pomoci.

„Neile, zlatíčko, prosím pospěš si.“

Uvědomovala si, že jí po krku stoupá teplo. Každou chvíli se jí rozhoří tvář.

No jasně, někdo tak úžasný jako „Neil, zlatíčko“ nemůže být single.

Zvedl jí tašku s fotoaparátem a odsunul ji stranou. Upřeně ji přitom pozoroval. Kéž by se na ni tak nedíval. Způsobuje jí to divné věci v břiše a ona musí ještě fotografovat svatební oběd.

„Promiňte,“ vyhrkla a rychle zvedla nohu. „Vaše dívka chce asi zpátky svůj klobouk.“

Jess pozorovala toho neznámého muže, jak jde cestičkou zpátky a pak se po druhé straně vrací, aby se připojil ke svatebčanům, a hladila svůj fotoaparát s něhou obvykle vyhrazenou jen jejímu kocourovi.

Zatracení chlapi. Kéž by ji všechno tak snadno neuvádělo do rozpaků. Ve dvaatřiceti letech už není žádná roz-toužená dívka.

Vzpamatuj se, holka. Nastavila si objektiv, připravená soustředit se na svatbu.

Jeden ze svatebních hostů, potetovaný chlápek v černostříbrné brokátové vestě, organizoval sázky na délku trvání manželství. Ten outsider, na kterého Jess vsadila loni na dubnových dostizích Grand National, měl nižší kurz než cokoli, co nabízel na dobu delší než rok. Jess by byla ráda, kdyby spolu vydrželi aspoň tak dlouho, aby stihli vidět a zaplatit její svatební fotografie. Nevypadalo to dobře. Darren stál stranou svatebních hostů a mluvil do telefonu.

„Nezlob se, holčičko, dneska večer to nedám. Jo, víc než škoda... No, něco mi do toho vlezlo... Cinknu ti zítra nebo pozítří... Ty taky...“

Ještě pár vteřin poslouchal, pak telefon zavřel a nacpal ho zpátky do kalhot, které mu byly tak těsné, až to vypadalo, že je deformovaný.

„Tady, Jessie, tady,“ volala Leanne. Rukama dělala absurdní pohyby, z nichž Jess vyrozuměla, že se bude cosi dít. Buď to, nebo chtěla kurz sedm ku jedné, že jí manželství vydrží.

Darren vrhl na Jess nevraživý pohled. „Co je?“

„Potřebujeme vás na skupinovou fotografii,“ vysvětlovala mu klidně, zatímco Leanne vykřikovala.

„Hej, všichni sem, chce vás fotografa.“

Darren zamručel a vydal se k odpadkovým košům, kde jeho novomanželka ukazovala tetování, které si nechala udělat na památku této šťastné události.

Spousta přesunování, několikéré zahvívání a pak někdo – Jess neviděla kdo – zavolal: „Ta mě může mít, kdykoli se jí zachce!“

Doufala, že to nebyl ten chlápek ve vyšívaných kalhotách a vysokých kožených botách s opravdu divnými brýlemi a holí. Ale podle úšklebku na jeho tváři asi byl. Otřásla se a radši se věnovala organizování skupiny.

Hosté z vedlejší svatby na ně pořád zírali. Bezva. Je nervózní i tak, nepotřebuje tu žádné další diváky.

Slonovinová družička odvedle se právě fotografovala, jak opečovává nevěstu na zadním sedadle bílého mercedesu. Klasická fotka. Fotograf jim upravil šaty a pozici rukou a ujistil se, že se usmívají. Měl na to čas, nikdo do nikoho nestrkal a netlačil se.

Kéž by si to s ním Jess mohla vyměnit. Kolem krku mu visely dva drazé vypadající fotoaparáty. Vypadal velmi profesionálně. Nebylo to dnes poprvé, co si říkala, jestli je fotografování svateb dobrý výběr kariéry pro rozčarovanou účetní.

Starší muž, nejspíš otec nevěsty, přišel k autu a nechal se fotografovat, jak pomáhá nevěstě vystoupit.

Jess si nedělala žádné iluze, tuhle práci dostala jen proto, že je levná. Leanne nezajímaly tituly za jménem, portfolio ani reference. Chtěla vědět, kolik to bude stát.

Když jí vysvětlila různé balíčky a prošla s ní ceny, Leanne dokonce odmítla zaplatit zálohu.

„Nebudu nic platit, dokud to neuvidím,“ trvala na svém. „Co dyž někery nevyjdou. Nebudu platit za blbý fotky.“

Jess se na to měla vykašlat, ale neudělala to a teď má práci, kterou musí udělat. Se ženichem se seznámila teprve před hodinou. Když fotila Darrena s jeho svědkem,

zaslechla čísi otázku, jak dlouho je venku z basy. Darren se zeptal, jestli je jedenáct hodin. Bylo mu řečeno, že ano.

„Takže dvacet čtyři hodin,“ odpověděl a zvesela se zasmál.

Všichni se zasmáli s ním. Jess předpokládala, že šlo o vtip, ale teď už si tím není tak jistá.

Zhluboka se nadechla a otočila se k družičkám vyrovnaným na zídce. „Dobrá, sedte bez hnutí a dívejte se sem,“ požádala je s povzbuzujícím úsměvem. „Veliký úsměv!“

„Nechci sedět vedle ní.“ Jedna ze starších dívek ukázala na cherubínské stvoření s blond kudrlinkami a zelenýma očima. „Nesnáším ji.“

Jess to chápala. Asi by vedle ní taky nechtěla sedět. Boule, kterou měl tenhle „andílek“ v kapse, vypadala jako něco, co bylo pravděpodobně extrahováno z obřadní místnosti. To dítě, navzdory tomu, jak vypadalo, bylo nepochybně kandidát na polepšovnu.

„Jen minutku prosím.“

Holky se začaly vrtět.

Jess se narovнала, aby se ujistila, že se opravdu děje to, co vidí v hledáčku fotoaparátu. Ano, dvě mladší dívky se mlátily. Musí jednat rychle, nebo to skončí špatně. „Můžete si zvednout sukně, abych viděla vaše boty? Díky. To vypadá skvěle. Leanne bude nadšená.“ Zmáčkla spoušť.

„To teda nebude.“

Nemá smysl se hádat. Jess jen doufala, že rychlost závěrky byla dostatečná, aby z pohybů nebyly šmouhy, a že měly všechny družičky otevřené oči. Nebude mít šanci udělat další fotku. Cherubínka už ze zídky seskočila, běžela k jedné ženě mezi hosty a vrazila jí ruku do kabelky.

Ať už ven vytáhla cokoli, strčila si to do pusy. Potom se otočila a vyplázla velice červený jazyk.

Jess si uvědomovala, že je lidé ze sousední svatby pozorují s různou mírou pobavení. Zdálo se jí, že ten cizí muž v tmavošedém obleku, co si přišel pro klobouk, na ni vysloveně zírá. Odvrátila zrak, ale hned tam pohlédla znovu, nemohla si pomoci. Vnitřnosti se jí kroutily a motaly do uzlů. Už je to dávno, velmi dávno, co v ní někdo vyvolával podobné pocity.

„Myslela jste to takhle?“

Malá zrzavá družička s tvarohovitou tváří, které lesklá modrá moc neslušela, zůstala na zídce jediná.

„To je perfektní, broučku. Jsi talent,“ pochválila ji Jess. Holčička se rozzářila a vesele pózovala ještě několik dalších minut.

Koutkem oka zahlédla, jak si sběrač klobouku prsty projel tmavě blondaté vlasy. Po rtech mu přeběhl letmý úsměv. Objevila se matriční úřednice a požádala svatebčany, aby zaujali svá místa. Jess se mu chystala úsměv oplatit, když vtom k němu přistoupila štíhlá elegantní žena a políbila ho na tvář. Něco jí řekl. Žena se zastavila, podívala se přes rameno na Jess, pak se zasmála, chytla ho pod paží a otočila ho na druhou stranu.

Kapitola třetí

Sara Maynardová si vzala na odpoledne v práci volno. Potřebovala čas na přípravu. Vždycky měla ráda páteční večery a ten dnešní bude rozhodně speciální. Tak speciální, že kvůli němu vydržela nekomentovat Maggiino bědování, že zůstane v kanceláři celé odpoledne sama jen s brigádníci.

Jess byla pryč a Sara šla za ředitelem s naléhavou žádostí o půldenní volno z mimořádných osobních důvodů. Frank naštěstí bez jakýchkoli nepříjemných otázek souhlasil. Možná že se nakonec ani nemusela držet za břicho a házet po něm pohledem „to nechcete vědět“, ale aspoň si nemusela vymýšlet žádné nevěrohodné lži.

„Doufám, že to jsou hodně vážné mimořádné důvody,“ zasyčela Maggie, když jí Sara oznámila, že v poledne odchází. „V tvém vlastním zájmu by to měla být otázka života a smrti.“

„Kolosálně,“ odbyla ji Sara jedním slovem, protože co jiného je nedostatek času připravit se na nejdůležitější rande za posledních x let než mimořádný důvod.

Maggie na ni zahlížela celé dopoledne, kolty připravené k výstřelu. Odmítala se vyptávat na detaily, ačkoli se je zoufale toužila dozvědět, zatímco brigádnice tlachala o svých nejčerstvějších osobních záležitostech.

Sara jí při odchodu poslala vzdušný polibek a Maggie po ní za to hodila svůj antistresový míček. „Přeji krásný víkend,“ usmála se Sara a obešla ho. Jestli půjde všechno podle plánu, řekne jí to v pondělí. Možná na omluvu přinese i dortíky.

Když přišla domů, bylo tam prázdko. Potěšilo ji, že to tam stále ještě voní citronovou dezinfekcí a že se po kuchyni neválejí talíře s nedojedenou snídaní.

V průběhu minulého týdne si pořádkně urovnala ložnici. Sara není nepořádká. To ona obvykle uklízí kuchyň a myje záchod. Ale teď byl každý centimetr čtvereční koberce vyluxovaný a nábytku naleštěný.

Všechny věci uklizené, na posteli čisté povlečení, prádlo vyprané a uložené a v horní zásuvce nočního stolku balíček kondomů.

Cestou domů koupila láhev vína a tu teď vložila do lednice s cedulkou pro své spolubydlící. Vyhrožovala na ní nutností okamžité návštěvy nemocnice každému, kdo by se jí jen dotkl.

Zkontrolovala, že se do detailu řídila instrukcemi z webové stránky „Jak udělat svůj pokoj i sebe sama sexy“. Všechno hotovo. Nepřemalovala sice zdi na růžovo, ale není to její dům a nedokázala si představit, že by z toho jeho majitel byl nadšen. Vyměnila žárovky ve svítidlech za méně výkonné. Pokoj byl příjemně decentně osvětlený. Vytvořila romantickou atmosféru, kterou webové stránky doporučovaly, ale vlastně tam je teď moc velká tma na to, aby bylo vidět cokoli důležitého. Žárovky si nechala. Ráno je dá zase zpátky.

Atmosféru měly doladit vonné svíčky, jenže když máte ve všech místnostech požární hlásiče, není to nejlepší

nápad. Navíc když je vybalila z plastových obalů, zjistila, že jsou cítit spíš jako osvěžovač vzduchu na WC a že ke „smyslné něžné lásce“, kterou slibovala reklama, mají dost daleko.

Vyměnila obrázky na stěnách. Velká abstraktní růže, která vypadala spíš, jako když někdo z výšky pustil velký štětec s červenou barvou, nahradila kresby medvídka Paddingtona, které jí k minulým Vánocůmзарámoval táta. Ty uložila bezpečně pod postel.

Hodinky ukazovaly, že jí zbývá hodina a půl: je čas zdokonalit také sebe.

Ponořená do vany tak plné, že její spolubydlíci nebudou mít teplou vodu nejméně další hodinu, přemítala, jaké má asi Maggie odpoledne.

Brigádnice strávila většinu týdne naznačováním, že je příliš dobrá na kancelářskou práci, a ignorovala jejich návrhy na to, jak být přesnější a výkonnější. Nemohla brát telefony, protože jí nikdo nedal scénář. Nemohla udělat čaj ani kávu, protože je veganka a nemůže vzít do ruky mléko. Maggie rychle ztrácela trpělivost – na stole jí rostla hromádka přelomených tužek.

Mohla za to částečně i Maggie, že Sara potřebovala odpoledne volno. Jess a Maggie ji přiměly k jednomu slibu – po několika koktejlech, jimiž zapíjela další vztah, který nevyšel –, že nebude s nikým z dalších uchazečů spát dřív než na sedmé schůzce.

„Příště,“ dobírala si ji Jess, „na druhém rande žádný otázky o dětech a manželství a žádný sex na třetím.“

„Žádný sex nejmíň do desátýho rande,“ přidala se k ní Maggie.

„Do desátýho?“ bouřila se Sara.

„Jde ti o vztah, nebo si chceš jenom vrznout?“ ptala se Jess. „Maggie má pravdu. Musíš hrát nedostupnou, aby chtěli víc. Měla bys je napřed trochu poznat.“

Jim se to lehko řekne. Až po Ryana sex nikdy neplánovala. Prostě k němu došlo. Sara není promiskuitní. Spí jenom s těmi, ke kterým cítí neodolatelnou fyzickou přitažlivost. Protože je prostě strašně vášnivá.

Obě ženy tam seděly se založenýma rukama, dokud neustoupila a nezačala vyjednávat. Číslo se jí podařilo snížit s pomocí několika koktejlů White Russian na sedm. Níž už to nešlo.

Takže sedm. Držela se toho – skoro. Kdyby chtěla být pedant, dnes to bude po šesté, co se setkají osobně, ale chatovali spolu na facetimu. Jeden jejich hovor trval celé hodiny. To by se rozhodně mělo počítat, takže je to dohromady sedm, ačkoli Jess a Maggie se s ní budou určitě hádat, až jim to příští týden řekne.

Jenže to už bude pozdě. Dnes má v plánu mít s Ryanem sex. Dají si večeri. Sara nebude moc pít. Přivede si ho domů. Možná se cestou budou držet za ruce. Vezmou si z lednice láhev vína a odnesou si ji do její ložnice. V pozadí bude hrát romantická hudba z playlistu, který si předem stáhla.

Sara zavřela oči. Byla nervózní. Musí to být dokonalé: bude to veliké, zásadní jako znovu přijít o panenství. Nečeká, že by to Jess a Maggie pochopily. Maggie je single a Jess žije s Martinem, což není pro Saru chlap, s jakým by chtěla jít na rande. Po pravdě řečeno nechtěla by ho ani potkat večer v tmavé uličce. Je to hulvát, neobtěžuje se ani zapamatovat si její jméno a neuznává žádné jiné názory než ty svoje. Nevídají se často, protože nechodí

na firemní akce a koneckonců ani na ty osobní. To Sara a Maggie podpořily Jess na výstavě jejích fotografií, protože on měl moc práce. Blbec.

Myslet si může, co chce, ale Martin a Jess jsou spolu už věky. Proti gustu žádný dišputát. Tenkrát měli lidé samozřejmě nižší očekávání, museli mít, protože partnera jste mohli potkat jenom tváří v tvář – buď v práci, nebo na nějaké společenské události. Svět on-line randění byl ještě daleko. Dneska se můžete seznámit téměř s kýmkoli a odkudkoli. Sara si nedokázala představit, že by Jess zveřejnila inzerát „Hledá se sexuální bůh k dlouhodobému vztahu“ a výsledkem byl blondatý chlápek, který vypadá jako odbarvený surfař, bez osobnosti, se zvětšujícím se břichem a v poslední době také s malou kozí bradkou.

Jess je půvabná, milá, bystrá a inteligentní. Díky ní se jim všem v kanceláři dobře pracuje. Sara si jen občas přála, aby se víc usmívala. Někdy přijde do práce a vypadá, jako by nesla na ramenou tíhu celého světa. Zdá se, že víkendy tráví buď sama, nebo s Martinovou matkou, která k nim chodí v neděli na oběd. To by nebylo nic pro Saru. Její potenciální partner s ní musí sdílet zálibu v navštěvování restaurací, musí mít rád filmy, procházky, cestování a hudební festivaly. Ryana tohle všechno baví. Usmála se a naposledy se potopila pod chladivou vrstvu bublinek.

Je dokonalý.

Natáhla si na sebe černé koktejlky nad kolena a s kulatým výstřihem. Chtěla vypadat elegantně a sofistikovaně. Vrstvená sukně se zvonovitě rozšiřuje od pasu, na který je nesmírně pyšná. Záda jsou vykrojená od lopatek až těsně nad kalhotky. Spodní prádlo si koupila speciálně na dnešní večer. Šaty to jsou absurdně extravagantní, ale

pokud budou mít kýžený účinek, nebude litovat ani pence. Zkontrolovala, jestli jí někde nevykukuje poutko nebo cedulka, hluboce se předklonila a svázala si blondáté vlasy do volného culíku, který potom na vršku hlavy zatočila do ležerního drdolu. Pak z něj povytáhla několik pramínků a vytvořila umělecky rozcuchaný, sexy stylový look.

Podívala se na hodinky – patnáct minut; na telefon – žádné nové zprávy. To je dobře, ne? Nezrušil to. Vklouzla do bot na deseticentimetrových podpatcích, zhluboka se nadechla a naposled zkontrolovala, že vše je tak, jak má být.

Kapitola čtvrtá

Generál Gordon ležel roztažený přímo před vraty do garáže a očividně se nemínil zvednout, ani když Jess zahнула na příjezdovou cestu a přiblížila se až těsně k němu. Vyměkla jako první. Když byla od kocoura asi půl metru, vypnula motor. Naštěstí se ve chvíli, kdy otevřela dveře, ozvalo žalostné mňoukání.

„Předstírat smrt je dost bídný trik i na tebe,“ vyčínila mu a on jí odpovídal hlasitějším mňoukáním.

Pustila sebe i kocoura dovnitř. Na rohožce nebyla žádná pošta, ale na kuchyňském stole ležela pečlivě urovnaná hromádka.

Ne, prosím, dnes večer ne.

Poslouchala, jestli uslyší nějaký zvuk, naznačující, že tu není sama. Srdeční tep se jí zrychlil. To poslední, co potřebuje po dni, jako byl ten dnešní, je konfrontace s Martinem.

Generál Gordon se cítil opomíjený a začal vydávat zvuky jako mučené dítě. Každou chvíli se na Jess nejspíš vrhne horda policistů a sociálních pracovníků povoláných sousedy, kteří se domnívají, že tu zřejmě dochází k nějakému dětskému masakru.

„A bude to tvoje vina,“ řekla, otevřela konzervu s tuňákem a nandala mu trochu do misky.

Mňoukání ustalo.

„Takže to na mě nesváděj, až tě unesou do nějakýho útulku nebo kam vozí zvířata, o kterých si myslí, že jsou týraná.“

Jestli se kočky můžou tvářit znechuceně, tak Generál Gordon se tvářil přesně takhle. Pohrdavý pohled, kterým ji obdařil, naznačoval, že ji považuje za tu nejhorší možnou kočičí mámu.

Mizerná máma stejně jako mizerná fotografka. Dnešní den je čím dál tím lepší.

Hladila ho po zádech tak dlouho, až se uklidnil, omotal si ocas kolem nohou a pustil se do jídla. Potom uvařila těstoviny a zamíchala si do nich zbytek tuňáka. Oba se najedli, přesunuli se do obývacího a stočili se do klubíčka na pohovce před televizí. Aspoň tohle jí Martin nesebral.

Generál Gordon zahájil svou večerní očistu a Jess si otevřela láhev vína. Normálně sama nepije, ale je páteční večer a den byl vyčerpávající. Pošta i fotky můžou počkat. Bude na ně mít celý víkend. Pořádně se napila a vydechla. Je doma, sama a v bezpečí. A ačkoli by to nepřiznala nikomu jinému než svému kocourovi, takhle jí to vyhovuje.

Mělo by to bolet, ne? Měla by brečet a vykřikovat něco o nespravedlnosti světa, ne?

Před třemi dny se spakoval a odešel. Byla zrovna v obchodě, když jí zavolal, že jim to nefunguje a měli by se na to vykašlat.

A hotovo.

Konečná.

Byla zmatená. Stála ve frontě u pokladny. Dokonce se jí ani nepokoušel krmit řečičkama jako „není to tvoje chyba, to já“, když vykládala zboží na pás. Ani na ni nepočkal, aby

to probrali. Než přišla domů, vypařil se. Tohle pochopit bylo to nejtěžší. Proto nikomu neřekla, že odešel. Někdo by se zaručeně zeptal proč a ona by neuměla odpovědět. Opravdu to neví.

Když opustil manžel její sestru, zanechal po sobě dopis, v němž na sedmnácti stránkách vyjmenoval všechny její chyby.

Ale Martin byl vždycky málomluvný. Ani textovky nepsal celou větou: *Večeře? Kdy? Ted?*

Pokud šlo o něj, život je příliš krátký na zbytečné diskuze, dokonce i o datech. Zařídil jim oběma sdílený digitální diář.

Proto věděl, že nebude doma!

Vytáhla mobil, zrušila sdílení diáře „Jessin život“ a až pak si uvědomila, že Martin musel udělat totéž, protože jeho poznámky už tam nejsou vidět.

Zítra vymění zámky. Potom jí bude muset dát vědět, když si bude chtít odnést další malý poklad, bez kterého nemůže žít.

I když, vzhledem k tomu, že si odnesl věci z pracovny, počítač, stereo, konferenční stolek a většinu čistých ručníků a ložního prádla, už tady nezbylo moc věcí, které by mohl chtít.

Měla by mít vztek. A má, jenže ne proto, že odešel, spíš proto, že neměla odvahu udělat to sama.

Chodili spolu dvanáct let a žili spolu devět, což bylo rozhodnutí ani ne tak romantické, jako spíš praktické. Oba platili nekřesťansky vysoký nájem, ale po krachu na finančním trhu, kdy se trh s bydlením ocitl na dně, si uvědomili, že si mohou dovolit bydlení v Redfordu za míň peněz, než kolik vysolili každý měsíc za nájem, a koupili

si vlastní domek. Když i na Martinův podnik dolehla krize, pomohla mu se z toho vyhrabat. To znamenalo dlouhé neplacené hodiny získávání práce, domlouvání smluv, psaní faktur a vybírání peněz. A když jeho podnik potřeboval finanční injekci, byl to její nápad, že si navýší hypotéku na dům. Její práce jim zajišťovala finanční jistotu v temných dobách a pokryla výpadky, když bylo málo zakázek.

V jejich vztahu nebylo drama ani vášeň, ale přesto ji šokovalo, jak pozoruhodně se rozpadl, aniž si toho všimla nebo jí to nějak vadilo. Při pohledu zpět viděla, že se to zřejmě chystalo déle, než by ji napadlo. Martin už nepotřebuje, aby mu pomáhala s podnikáním.

Začala být neviditelná. Tohle uvědomění jí poskytlo inspiraci, kterou potřebovala. Chtěla od života víc. A tak si koupila fotoaparát a zapsala se na kurz fotografování.

Znovu se napila vína. Jess po pravdě nikdy necítila k Martinovi to, co ke svému prvnímu fotoaparátu. Když uviděla ten Canon DSLR, okamžitě věděla, že si ho vezme domů. Bez něj by prostě neodešla.

Martin se o kurzu nevyjádřil nikterak hanlivě, ale ani ji nepovzbudil.

„Další kurz,“ pronesl pohrdavě. „Ve škole tě musí milovat. Jejich věčná studentka. Ten jejich kurz business večerí jsi moc nevyužila.“ To nebylo úplně fér. Ale fakt je, že nikdy nikoho nezvali. Jess ráda vaří, jenže Martin si představoval pracovní večere tak, že bral spolupracovníky a kolegy do čím dál dražších restaurací, kde jedli čím dál dražší jídlo a pili k němu čím dál dražší víno. Říkal tomu budování kontaktů.

Jess krátce pomyslela na to, jestli bude kontaktů i dnes večer, a procházela při tom televizní kanály.

„*Bridgertonovi* nebo opakování *Line of Duty*?“ zeptala se Generála Gordona. Rozhodnutí dívat se na Daphne a jejího vévodu nemá vůbec nic společného s tím neznámým sběračem klobouku, kterého potkala dnes ráno, říkala si. Vtom zazvonil zvonek.

Dobrá, zítra vymění zámek a koupí si takový ten systém s kamerou, aby viděla, kdo stojí u dveří, a nemusela se přitom zvednout z pohovky.

Zahradní stan byl přečpaný kulatými stoly a u každého z nich sedělo deset lidí. Neil u dveří zvažoval, co dál, a vyhýbal se vítací frontě, ačkoli to znamenalo vzdát se sklenice šampaňského, která se zřejmě podávala jako cena pro každého, kdo se odhodlal projít vstupní zkouškou a přežít polibky paní Ogbourne St. Georgeové, nevěsty a její matky. Nebo, pokud jste žena, otce nevěsty, ženicha, svědka a tři družbů.

Neznal nikoho z lidí, jejichž jména byla uvedena na jmenovkách na jeho stole, a zvažoval, jestli nemá předstírat bolest hlavy a prostě utéct. Nejradši by se vrátil domů k svému psovi.

„Neile,“ pozdravil ho Ross a mohutně ho poplácal po zádech.

Zamrkal. Možná nebude muset nic předstírat. Bolest hlavy je zcela bezvýznamná ve srovnání se zlomenou páteří.

„Rád bych tě seznámil s jedním přítelem,“ pokračoval Ross, který si zřejmě neuvědomoval svou sílu. „Chystá se ovládnout svět a potřebuje naši pomoc.“

Muž v drahém obleku se zasmál. „Přehání,“ prohodil. Že by?

„Svět ne, jenom jednu místní firmu,“ dodal.

„Chce, abychom jednali za něj. Nabídli cenu, smlouvali, zařídili nezbytnosti. Abychom zajistili, že dostane výhodnou nabídku. Však víš.“ Ross už toho hodně vypil. Tvář měl rudou a mluvil velmi hlasitě.

„To je skvělý,“ odpověděl Neil tiše. „Ale teď asi není k takové diskuzi ta nejlepší chvíle. Mává na tebe tvoje nevěsta.“

„Posadil jsem ho k tvému stolu,“ ujistil ho Ross a poslal Anette opilecký vzdušný polibek. „Musím jít, ale on to potřebuje co nejdřív.“

Muž přikývl. „Mám v autě potřebný dokumenty.“

„Paráda,“ zaradoval se Ross. „Jestli to můžeš rozjet...“

„Já?“ podivil se Neil.

„Blik blik příjem. Překvapení – já jedu na svatební cestu.“ Ross se šklebil a mával před ním rukama. „Hele, já to převezmu, hned jak se vrátím.“ Vydal se směrem k vítací frontě. „Můžeme si pak promluvit o poplatku za převzetí, případně o partnerství,“ zavolal ještě přes rameno.

Jen přes mou mrtvolu. Neil zařal ruce v pěst a kousl se do spodního rtu. Ross se naštěstí neohlédl. „Nepochytil jsem vaše jméno,“ zeptal se Neil.

„Martin.“ Muž napřáhl ruku. „Martin Cowley, ředitel společnosti MJC Computing.“ Ruku měl zpocenou a ochablou jako leklá ryba.

„Neil Jackson,“ představil se Neil a nenápadně si otřel ruku do kalhot. Necítil potřebu sdělovat mu, kde pracuje, Martin už to nejspíš ví.

Řečník přešel k vítací frontě, halasně oznamoval, že se začíná podávat jídlo, a žádal přítomné, aby zaujali místa u stolů. Vítací fronta se rozpadla a lidé začali proudit do stanu.

„Mám dojít pro ty papíry?“ zeptal se Martin.

„Ne,“ zarazil ho Neil. „Měli bychom se jít posadit. Jste tu sám, nebo na někoho čekáte?“

„Ne ne, na dnešek mám propustku.“ Martin se spiklenecky ušklíbl. „A zamluvil jsem si pokoj, takže párty může začít.“

Neil se toužebně podíval ke dveřím. Dnes odpoledne se krátce potkal se ženou, s níž by s radostí strávil celý večer. O čtyři hodiny později se nemohl dočkat, až bude moct vypadnout. Nají se a půjde, a jestli se mu podaří odejít bez dokumentů Martina Cowleyho, tím lépe. Mohl by se vrátit k seznamu úkolů, který se za posledních pár měsíců, kdy Rossova pozornost směřovala úplně jinam, rozrostl do závratných rozměrů.

Jejich stůl stál na nejvzdálenějším místě od stolu novomanželů, mezi dveřmi ke cateringovému vozu a dveřmi na toaletu. Sotva se Martin a Neil usadili, začali přicházet i ostatní. Všichni si kývli na pozdrav, ale necítili potřebu se představit. Martin vzal láhev červeného vína, která stála uprostřed stolu. Chvilí se na ni díval a pak přivolal číšníka a požádal o vinný lístek.

„Jak dlouho znáte Rosse?“ zeptal se Neil, hned jak Martin objednal tu nejdražší láhev na lístku a zamával kartou American Express.

„Od vejšky,“ odpověděl Martin. „Rossie je dobrej kluk. Má vizi – takový lidi jsou do týmu skvělý.“

Neil si nebyl jistý, jestli tento názor sdílí, ale od nutnosti odpovédět ho zachránil číšník, který se vrátil s láhví vína a ubrouskem přes ruku. Martin předvedl velikou show – okázale přivoněl k vínu, zakroužil jím ve sklenici a ochutnal, načež moudře pokýval hlavou a pokynul

číšníkov, aby Neilovi také nalil. Neil mu dovolil, aby mu tam trochu šplíchnul, ale pak natáhl ruku nad sklenici. „Děkuju, já řídím,“ zastavil ho a otočil se k Martinovi. „Co kdybyste mi řekl o svých plánech?“

Martin se ušklíbl, červené víno už mu potřísnilo rty a zuby. „Půjde pravděpodobně o nepřátelský převzetí,“ odpověděl. „Chci to udělat anonymně a rychle.“

Kapitola pátá

„Vypadá to, že velkej večer tak úplně nevyšel,“ poznamenala Jess a přitáhla si velký tlustý svetr těsněji kolem těla, jako by to byla neviditelná deka, za kterou se může schovat, když Sara vtrhla do jejího obýváku a namířila si to k pohovce.

„Tys tady něco měnila?“ zeptala se, plácla sebou na pohovku, skrčila nohy pod sebe a pohládila Generála Gordona. „Působí to minimalisticky. Vyházelas něco?“

Na pohovce nebylo dost místa pro ně dvě a kocoura, a tak Jess vzala láhev vína, nalila jim každé skleničku a přesunula se do křesla. Ten zatracenej kocour je pěkněj zrádce. Přede jako o závod a vypadá nanejvýš spokojeně, že ho hladí někdo tak absolutně nádherný.

„Chápu to dobře, že se z ,toho pravýho‘ vyklubal stejnej blb jako ze všech ostatních?“

„To je slabý slovo.“ Sara obrátila oči v sloup tak teatrálně, že se Jess udělal v levé tváři dólíček, jak se pokoušela nesmát. „Život je tak nespravedlivý!“

Té holky je v účtárně škoda, měla by stát na jevišti. Jess zápasila s touhou přidat nějaké kliše, nebo aspoň větu „Život je pes a pak umřeš“, kterou pronášela Maggie nejmní jednou týdně, když se dodavatel dožadoval zaplacení faktury nebo si stěžoval na zpoždění.

„Mělo to mezi námi začít být ,oficiální‘.“ Sara se napila vína a zahleděla se na sklenici. „Od rande číslo tři.“

Jess vzdychla a opřela se v křesle o opěradlo. Její večer s vévodou z Hastingsu se odkládá. „A Ryan s tím souhlasil?“

Sara vypadala jako hromádka neštěstí. Popotáhla.

„Dohodli jsme se, že spolu chodíme.“ Ušklíbla se. „Nekoukej na mě, já jsem na nic netlačila. To on trval na tom, že spolu tak dobře vycházíme, že bychom měli vymazat svoje seznamovací aplikace a žít spolu šťastně až do smrti.“

„To řekl?“

„Jo.“ Víc našpulit pusy už asi nešlo. „No, rozhodně říkal to o tom smazání aplikace.“

„A tys to předpokládám udělala a on ne,“ řekla Jess. „A neměla jsi ani ponětí, že se honí za každou sukní.“

„To není k smíchu.“

„Já se nesměju.“ Jess jim dolila skleničky. „A co se teda stalo?“

„Přes hospodu připochozovala ženská, práskla sklenicí na náš stůl, ukázala na mě a řekla: ‚Ty bys měla vědět, že já jsem tady a nemám v úmyslu kamkoli odejít.‘“ Sara se celá schoulila. „Mávala mi výhrůžně prstem před nosem. Ryan jí řekl, aby se posadila, a ona na něj: ‚Řekls jí, aby vypadla a nechala tě na pokoji?‘“ Saře se třpytily oči. Vypadalo to, že jí každou chvíli vyhrknou slzy.

Jess ji rozhodně nechtěla rozesmutnit ještě víc, ale někdy si zoufala nad Sařinou neschopností myslet si o komkoli cokoli zlého. Ryan je vůl. Sara si zaslouží někoho lepšího.

„A ty si myslíš, že se tam ta holka objevila jen tak náhodou?“ zeptala se Jess tiše.

„Jo,“ přikývla Sara. „Byla tam s Harrym.“

Jess na ni tázavě pohlédla.

„No, víš, s Harrym Robertsem, s tím exotem ze zákaznickýho servisu. Barevný trička a džíny.“

„Ona chodí s ním i s Ryanem?“ nechápala Jess.

„Ty seš praštěná! Je to jeho sestra. Harry poznal Ryana podle obrázku, co mu předtím ukazovala, a ona potom našla jeho polohu na telefonu.“

„Chceš říct, že ho sleduje?“

„Ale ne,“ protestovala Sara a znělo to, jako by mluvila s úplným idiotem. „Většina seznamovacích appek ti ukazuje polohu tvých protějšků, takže vidíš, jestli není někdo poblíž.“

„To je strašidelný,“ otrásla se Jess. „Ve vztazích by mělo jít o chemii, ne o to, že čteš něčí profily a koukáš na starý fotky, a už vůbec ne o to, že si swajpneš na telefonu nějaký příležitostný sexuální monstrum nebo i něco horšího.“

„Chemie – to z tebe leze pravěk. Používala jsi někdy seznamovací aplikaci? Dneska jsou na všechno algoritmy,“ poučovala ji Sara. „Je vědecky dokázaný, že je to ten nejlepší způsob, jak se seznámit a poznat s podobně smýšlejícíma lidma.“

„Říkal kdo? Podívej, co se stalo tobě. Polovina vzrušení z nového vztahu by mělo být první setkání. Ten okamžik, kdy poprvé někoho zahlídneš a on uvidí tebe. Koukáš mu do očí a přemítáš, jestli jsou modrý nebo šedý, zatímco si sluneční paprsky pohrávají se světlejšími proužky v jeho vlasech.“

„To jako vážně?“

„No dobře, no, jen chci říct, že by tam měla být vzájemná přitažlivost a mělo by to jiskřit. Cítila ses takhle někdy s Ryanem?“

Sara ztuhla, sklenku napůl cesty k ústům. Bylo těžké poznat z její tváře, na co myslí.

„Když jsi byla s ním, cítila jsi někdy uvnitř teplo? Jako kdyby ti ožil celý nervový systém? Srdce ti vynechá,“ pokračovala Jess. „Pak ty úsměvy a pohledy do očí, co trvají o milisekundu déle, než by měly. Tohle necítíš, když procházíš jednu stránku za druhou možných nápadníků, že ne?“

Sara upřeně hleděla na Jess, která se rozpačitě zavrtěla, protože se jí hlavou valily vzpomínky na toho neznámého sběrače klobouku.

„To se stalo tobě, že jo?“ vybafla Sara, která očividně prohrála bitvu se svými obličejovými svaly a přitrouble se usmála. „Když jsi potkala svého muže snů?“

„O čem to mluvíš?“ opáčila Jess, ale pomalu rudla a rozechřívala se.

„Mně a Maggie jsi říkala, že s Martinem jste se potkali na manažerském kurzu. Nikdy jsi nemluvila o chtíči na první pohled. A teď mi tu tvrdíš, že se vaše oči setkaly nad tabulkovým procesorem, vašeň vzrůstala a tobě došlo, že kontingenční tabulky už nikdy nebudou, co bývaly.“

„To jsem neřekla,“ protestovala Jess.

Sara se zasmála a opět se napila vína.

Takhle to vůbec, ale vůbec nebylo. Ano, seznámili se na manažerském kurzu. Jenže strávili tři dny v jedné místnosti, aniž si jeden druhého vůbec všimli. Až pak náhodou skončili vedle sebe ve vlaku domů. Jess pak celou cestu pomáhala Martinovi vyřešit nějaký rozpočet, s kterým měl potíže, a to částečně proto, že si to roztahal nejen po svém, ale i po jejím rozkládacím stolku a vydával při tom tak podivné zvuky, že se nemohla soustředit na čtení své knihy.

Zabrali se do těch čísel natolik, že přejeli svoji stanici a skončili asi o sto kilometrů dál v Bristolu.

Martin nebyl rád, zvláště proto, že další vlak do Redfordu měl jet až za několik hodin.

Šli na jídlo. Jess si nepamatuje ani kam, ani jestli to jídlo za něco stálo. Popravdě řečeno, cítila se spíš jako na nějakém obchodním jednání nebo na pohovoru.

Když se pak vrátili do Redfordu, Martin si od ní vzal telefonní číslo a o několik dní později zavolal, aby ji využil v další finanční záležitosti. Tentokrát nabídl, že ji jako poděkování vezme na oběd, a protože nedokázala vymyslet žádný důvod, proč odmítnout, šla s ním.

O dvanáct let později je zase na začátku. Sama. Jen s kocourem. Ale ani náhodou si nebude stahovat nějaký počítačový program, aby jí našel vhodného partnera, a jestli to znamená, že bude sama po zbytek života, budiž.

Potřebovala se dostat pryč od tématu vlastního milostného života, a to rychle. „Takže tys neměla ani ponětí, že se Ryan kromě tebe vídá ještě s někým jiným?“ zeptala se. Vypadala nejspíš jako vařená červená řepa. Rozhodně se tak cítila.

„Myslíš, že bych utratila celý jmění za šaty, prosecco a kondomy, kdybych to jen tušila?“ odpověděla Sara otázkou.

„Ty jsi s ním spala?“ zamračila se Jess.

„Tak bacha, nebudeš mi dělat přednášky, že ne?“ Sara si pohrávala se stopkou sklenice. „Já ne, ale Harryho sestra asi jo. Ta neřeší pravidlo šestýho rande. Nejspíš nemá žádný pravidla.“

„Sedmýho,“ opravila ji Jess. „Je to pravidlo sedmýho rande a nastavili jsme ho pro tvoje vlastní dobro. Ale

hádám, že šaty, prosecco a kondomy znamenají, žeš na to pomýšlela.“

Úšklebek byl zpátky. „Já jsem dospělá a Ryan je fakt sexy.“

„Byl. Minulý čas. Je to pryč. Spí s jinou.“

„Dík.“ Podivný kloktavý zvuk jako by vycházel z pohovky. „Promiň, kručí mi v břiše,“ omluvila se Sara. „Neměla bys něco k jídlu?“

„Vždyť jsi byla na večeři, ne?“

„Odešla jsem, než přinesli jídlo. Zjistila jsem, že když ti nějaká fúrie mává prstem před nosem a vyhrožuje, že když nevyklidiš její prostor, udělá ti ze života peklo, kazí to chuť k jídlu.“ Sara si přejela rukou po břiše. „Ale zřejmě jen krátkodobě.“

„Co na to Harry?“

„Řekl jí, aby se uklidnila. Já jsem vstala. Možná si myslím, že jí jednu vrazím, protože odsunul ze stolu všechny sklenice a nabídl mi, že mě doprovodí domů. Panebože!“ Sara zabořila obličej do polštáře. „V práci se to dozví úplně každé, že jo?“

„Maggie ani já nic neřekneme.“

„Ale Harry třeba jo.“

„Nevypadá, že by byl ten typ.“

„Izzie to z něj vytáhne. Úplně ji vidím.“

„Tak si ji nepředstavuj. Je pozdě a nechceš mít noční můry.“ Jess se podívala na hodinky. „Chceš tady přespat?“

Sara přikývla. „Nebude to Martinovi vadit?“

Jess se zaškaredila a polkla poslední lok vína. „Je momentálně pryč,“ ujistila ji.

Kapitola šestá

Jen máloco dokáže Jess opravdu rozčítit, ale zabrání jejího parkovacího místa v práci v pondělí ráno se na seznamu zločinů proti lidskosti řadí na přední příčky podobně, jako když jí někdo z firemní lednice sebere jídlo označené jejím jménem.

Osobní parkovací místo u firmy Anymoore je privilegium, které přichází s vyšším postavením a množstvím odpracovaných let. Na parkovišti, které firma sdílí s třemi dalšími podniky a které je vždycky plné, je parkovací místo považované za mnohem významnější zaměstnaneckou výhodu než sleva do fitka.

Jess zaparkovala na místě pro hosty a zapsala si registrační značku pachatele. Cestou přes recepci požádala, aby zařídili jeho odstranění. Doufala, že pachateli bude tak trapně, až budou veřejně vyvolávat jeho jméno s výzvou k přeparkování, že už se nikdy neodváží její místo zabrat.

„Vypadáte dnes dobře, Jess,“ pochválila ji recepční. „Nejspíš jste měla pěkný víkend?“ tázavě naklonila hlavu.

„Parádní,“ odpověděla Jess a předala recepční poznámky k autu.

Což nebylo daleko od pravdy, nebyl špatný. Když Sara odešla, užívala si samotu. Neděle byla stresující. Celé ráno se obávala, jestli se neobjeví Martinova matka na obvyklý